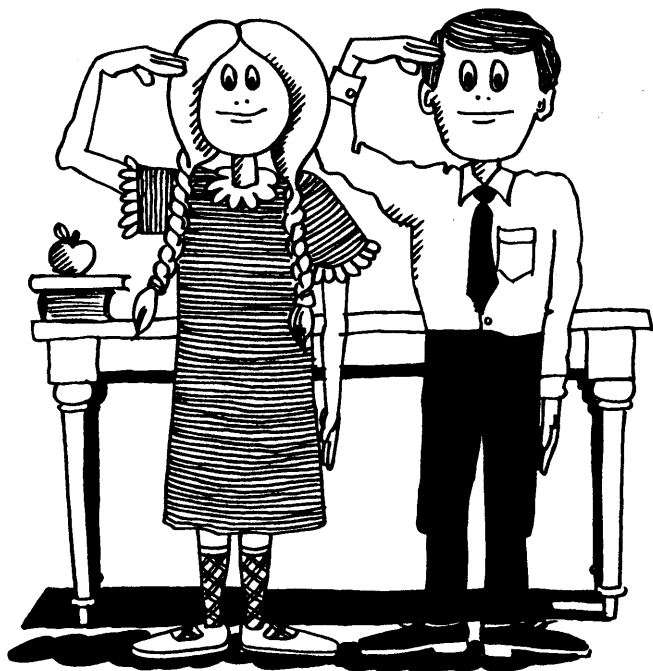

Sådan set

Af
Kai Kjær-
Hansen

(Ill.: Carsten Hestbech)

Dresserede unger

SOM FORÆLDRE - og med hjælp fra skolen - kan vi i en vis grad dressere vore unger. Med nogle unger lykkes det bedre end andre. Og nogle forældre skal bruge mere hiv og slid end andre for at få det ønskede resultat.

Som forældre og skole har vi magten i forhold til ungerne. Desto vigtigere er det, at vi bruger denne magt rigtigt, og at vi forstår, at målet i sig selv ikke er dresserede unger, ikke er små maskiner, der gør, hvad der forventes af dem, når en impuls gives, eller der trykkes på en knap.

Men målet er *kristne* unge, der har lyst til at følge i Kristi fodspor som modne mennesker, der ikke vil leve en ghetto-tilværelse, men tjene den opstandne Herre med de evner, som han har givet dem og i den verden, som nu engang er vores.

Hverken pivende over de små evner eller pralende over de store talenter. De er jo givet til låns af Ham.

DRESSEREDE unger ...

Egentligt et skrækkeligt udtryk. En form for »dressur« er vel nødvendig - med kærlighed og forståelse for det enkelte barns særpræg. Men dressuren har sine begrænsninger.

Aben kan dresseres til at spille menneske, gøre som mennesker. Det er morsomt at se på - når det gælder aber, altså! Det er tragisk, når det gælder mennesker.

Dressere til levende Kristus-tro kan vi ikke.

Man kan manipulere med mennesker, hjernevaske mennesker til at give udtryk for de rigtige meninger, rigtige efter den herskende samfundsopfattelse eller ideologi. Man kan også manipulere børn til at have de rigtige meninger om kristendom - og

nogle gange har de dem og virker enormt selvretfærdige, når de skal udtrykke sig.

Og vi kan manipulere dem til at spille kristne. Men Jesus har advaret imod ethvert skuespil over for ham. Han gennemskuer det nemlig.

ALLIGEVEL er det måske sådan, at næst efter Jesus er børnene dem, der bedst gennemskuer os voksne, når vi spiller kristne.

Hvis det er rigtigt, udgår der en negativ påvirkning fra os forældre, når vi spiller kristne, lever i hulhed og forløjethed.

Den påvirkning, der udgår fra os voksne i dette spil, er vist kraftigere, end det altid er rart for os at tænke på. Og vi kommer alt for let om ved problemet ved at gøre TV eller andre upersonlige midler til sorteper i det spil.

Men hvad enten det lykkes for os eller ej at gøre vore unger dresserede, burde det stå tindrende klart, at vi ikke kan manipulere dem ind i Guds rige. Ydre magt eller tvang kommer man ikke langt med - i det lange løb.

Og det er en overvejelse værd, at dresserede unge mennesker nødvendigvis ikke er det samme som kristne unge.

Som kristne forældre narrer vi os selv, hvis vi tror, at det er bedre, at vore børn spiller klassisk kirkemusik end rytmisk underholdningsmusik - dersom Kristus er blevet borte.